

Můj svět zmizel, Josefíno
 pryč je všechno, proč jsem žil
 stejně lehce jak dny plynou
 unikne i krev z mých žil
 a až zem tu krev vpije
 slzy hráze protrhnou
 na každého, kdo žije
 někde čeká Waterloo

Josefíno, všechno zmizí
 jenom bolest přetrvá
 až naši zemřou, zbydou jen cizí
 čas všechna pouta zpřetrhá
 až smrt vezme i děti naše
 slzy hráze protrhnou
 všechny cesty, které jsem našel
 vedou jenom k Waterloo

Teď by nikdo už nechtěl
 se mnou projít tím čím mám
 nevěděl jsem, když jsem letěl
 že ne vzhůru, leč dolů letím k tmám

Můj sen, ach, Josefíno
 mé všechny síly spolykal
 očí dvě tvých pod ofinou
 nikdo pro mě nevzlyká
 nejspíš zavřou nebes brány
 pro mou duši otrlou
 za všechny ty černé vrány
 co se slétnou zítra k Waterloo

Teď by nikdo už nechtěl...

Můj svět zmizel, Josefíno
 který k nohám jsem ti položil
 ústy rudými jak víno
 šeptáš: „Řekni, proč jsi žil?“
 dokud jsme tu, tak pijem
 než slzy hráze protrhnou
 na mou dlaň čeká tvá šíje
 a na mne čeká Waterloo